

Telefònics contra normals

Narrativa

El mòbil (Cell)

Stephen King

Traducció de Xavier Soler,
Xavier Garcia i Mar Albacar
Edicions 62. Barcelona, 2006

Joan Agut

A les tres de la tarda (hora de la costa Est) de l'1 d'octubre d'un any sense precisar, però no gaire lluny de l'actual, es produeix el que s'anomenaria l'Impuls. Una força desconeguda intervindria en el món dels humans per modificar l'actitud dels homes i dones que parlessin pel mòbil. A partir d'aquí, la humanitat (l'autor no surt de l'àmbit dels Estats Units) es dividiria entre *telefònics* i *normals*. Els primers, embogits i àvids de sang, i els segons, víctimes del carnatge.

Stephen King és un conegut autor de *best sellers* d'èxit internacional que ha publicat més de quaranta llibres. Com la majoria de les novel·les de King, *El mòbil* és una narració d'intriga i de terror. El nucli del llibre gira entorn de tres personatges: Clay, Tom i Alice. Clay és un dibuixant de còmics, separat i amb un fill de 12 anys, que ha anat a Boston per signar un contracte. Tom és un tipus solitari que viu amb un gat i

Alice és una adolescent de 15 anys els pares de la qual han embogit amb el mòbil.

Clay té l'obsessió de trobar el seu fill i seguint aquest impuls, acompanyat de Tom i Alice, iniciarà el camí cap al nord. L'odissea dels tres personatges trobarà diversos obstacles, però se n'aniran sortint no sense dificultats de tot ordre. El terror, la violència, la por, les mil formes del crim els acompanyaran al llarg del seu periple, al costat de nous personatges que aniran apareixent en el relat, fins que la guerra entre telefònics i normals es decanti a favor dels segons.

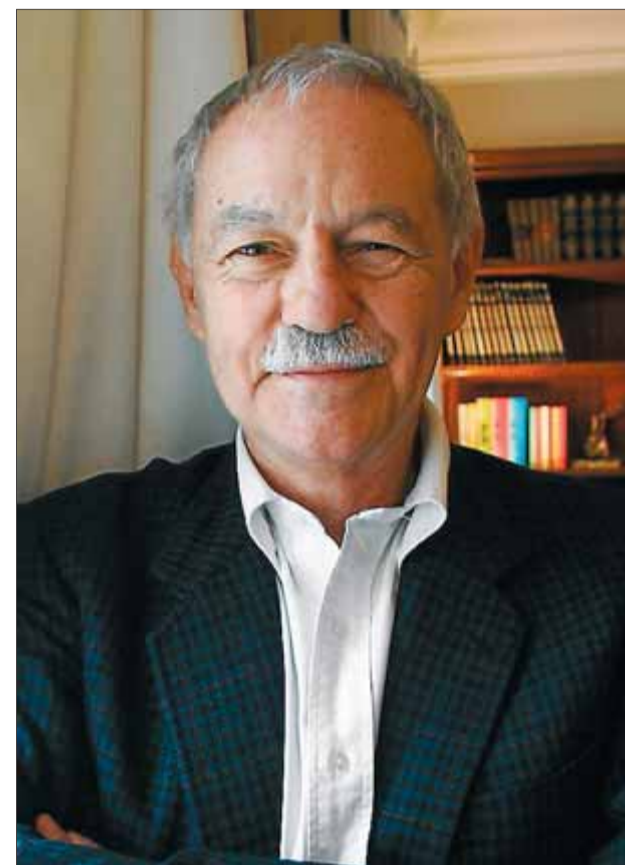
Stephen King és un escriptor molt hàbil. Dosifica amb destresa els elements d'intriga, la violència explícita, el pànic i una certa èpica per construir una narració fantàstica amb prou versemblança perquè el lector no pugui abandonar la novel·la fins a l'última frase. El punt flac d'*El mòbil* està precisament en l'intent de l'autor de racionalitzar el caos, amb el propòsit d'explicar segons la tècnica dels ordinadors el comportament insòlit dels telefònics. El final del llibre també sembla una mica forçat. Amb tot, aquestes objeccions no són prou significatives per desmerèixer una novel·la que atrapa el lector.

El novel·lista nord-americà Stephen King. SETH WENIG - STF

El periodista Llàtzer Moix és autor d'un llibre sobre la vida i l'obra d'Eduardo Mendoza. SP / JORDI GARCIA

Univers literari Mendoza

Assaig

Mundo Mendoza

Llàtzer Moix

Seix Barral. Barcelona, 2006

Ferran Aisa

Llàtzer Moix (Sabadell, 1955) és periodista, autor de diversos llibres d'assaig i, actualment, cap de cultura de *La Vanguardia*. El seu nou llibre, *Mundo Mendoza*, és un exhaustiu i amè reportatge sobre la vida, l'obra i els miracles del novel·lista barceloní Eduardo Mendoza. Tots els fans literaris de l'autor de *La verdad del caso Savolta*, *El misterio de la cripta embrujada* i *La ciudad de los prodigios* tenen l'oportunitat de capficar-se en la cuina i la rebotiga en què Mendoza va cuinar i va tenir cura dels seus projec-

tes literaris. Moix, amb una gran fluïdesa, va desenvolupant cronològicament el relat, descobrint-nos tots els detalls de l'autor barceloní, des de l'apunt biogràfic fins a les seves predileccions literàries i el seu anheli per explicar-nos històries.

Llàtzer Moix apunta la veu d'amics, crítics literaris, familiars i parelles sentimentals de Mendoza. Però si l'aportació de l'entorn de l'autor és important, encara és més fonamental la participació d'Eduardo Mendoza en l'arquitectura del llibre. Mendoza li exposa al periodista d'una manera sincera plantejaments importants del seu pensament, de la seva vida, de la influència rebuda en la seva obra i, fins i tot, de com és d'absurd el món.

Tot plegat fa d'aquest *Mundo Mendoza* un assaig que no té intenció de ser

una biografia, ni un estudi acadèmic, ni un llibre de converses, sinó un gran reportatge de periodisme cultural. Moix va cercant els misteris de Mendoza, el seu univers literari, l'amor per Barcelona i la passió per Nova York. Va ser precisament a la ciutat dels gratacles on Mendoza, lluny de la seva ciutat, va escriure la seva primera novel·la: "*Pen-saba -admite Mendoza- que 'La verdad sobre el caso Savolta' había sido un gran ensayo, y que una vez superado ya me podía meter en honduras*".

L'assaig de Llàtzer Moix, no exempt d'humor, manté l'interès durant tots els capítols del llibre. Mendoza explica que l'estiu del 1977 va tornar a Barcelona i es va trobar amb una ciutat festiva que bullia amb un esperit completament llibertari: "*La sensación de li-*

bertad era nueva y embel-lisadora. Se intuía que aquel clima sería flor de un día, que no podía durar. El momento sabía a gloria".

Llàtzer Moix va desenvolupant, una rere l'altra, totes les obres de Mendoza, des de la primera fins a *Mauricio o las elecciones primarias*, passant per *El laberinto de las aceitunas*, *La isla inaudita*, etcètera, així com les seves obres dramàtiques i les publicades als diaris.

Una de les aportacions més interessants i desconegudes sobre l'autor és la seva idea de l'anarquisme, present en algunes de les seves obres. Els seguidors de les novel·les de Mendoza i els amants de la bona literatura estem d'enhorabona per aquest assaig, que retrata d'una manera agradable i amb sentit de l'humor l'humanisme literari i vital d'un gran autor del nostre temps.

Rawls i la filosofia política

Assaig

Les esquerdes del liberalisme polític Una crítica filosòfica a John Rawls

Joan Vergés Gifra

Editorial Pòrtic. Barcelona, 2006

Xavier Filella

L'any 1971 John Rawls va aconseguir renovar la filosofia política amb la publi-

cació d'*Una teoria de la justícia*, de manera que durant anys ha estat impensable treballar en aquesta disciplina sense considerar, per bé o per mal, l'obra de l'autor nord-americà. Ni que només sigui per qüestionar aquest supòsit és ben meritori l'esforç desplegat per Joan Vergés, professor a les universitats de Girona i Autònoma de Barcelona, en l'elaboració del llibre que presentem.

La primera part del volum examina sumàriament el pensament de Rawls per, a continuació, explorar pacientment la lectura que n'ha fet Richard Rorty seguint la seva coneguda concepció pragmatista de la veritat. Rorty, ens diu Vergés, és un entusiasta del gir polític que propugna el liberalisme rawlsian. Més encara: Rorty explica que en una societat plural com la nostra el que cal és propiciar,

tal com havia avançat Rawls, el consens per superposició entre les diferents doctrines comprensives que hi ha, deixant de banda els aspectes controvertits que les separen i, és clar, la seva major o menor aproximació a una noció de veritat que, al cap i a la fi, Rorty discuteix.

En la segona part de l'assaig, Vergés revisa la deriva conservadora que es destrèn del gir hermenèutic

que Richard Rorty imprimeix al liberalisme rawlsian. Una concepció de la justícia hermenèutica, asseynala l'autor, seria insuportablement contextualista i, en definitiva, perdria tota la seva força crítica.

L'assagista Joan Vergés, finalment, examina si el liberalisme rawlsian pot afrontar amb èxit la creixent pluralitat cultural de la societat occidental. No sembla, a la vista dels ar-

guments aportats en aquest llibre, que el seu entramat teòric sigui suficient per ordenar satisfactoriament aquest nou tipus de pluralisme que, de fet, Rawls no havia previst. Arribats a aquest punt, la conclusió de Vergés no pot ser més radical: ha arribat l'hora de deixar Rawls en rere i trencar definitivament amb el paradigma que ha dominat la filosofia política en els últims trenta anys.